

ALBINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 | Un număr 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

- I. Kalinderu, Industrializarea prunelor.
Pasărea morții. *(Cu ilustrație)*.
Preot Iosif Popescu, Cuvântare la Duminica fiului risipitor.
Dr. Lux, Primejdia ce ne amenință copiii. *(Cu 2 ilustrațiuni)*.
Irimia Popescu, Carnea și vegetalele ca alimente. *(Cu ilustrațiune)*.
I. Dragoslav, Zapisul. *(Urmare)*.
V. S. Moga, Ce trebuie să facă agricultorul în Februarie.
I. O. Zugravu, Scrisoare către Redacție.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Vrei să-ți întărești dinții? — Contra furnicilor.

ILUSTRĂȚII:

Legătură ferecată în argint a unei evanghelii. *(2 ilustrațiuni)*.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Neculcea, Birt iconomic. *(Cu 3 ilustrațiuni)*.

PAGINA COPIILOR:

Moșu, Iepurele scăpat de un ariciu. *(Cu 3 ilustrațiuni)*.

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor, anul III,
No. 17 dela 6 Februarie 1911.

INDUSTRIALIZAREA PRUNELOR

La consfătuirea ce a avut loc la Ministerul industriei și comerțului în ziua de 23 Decembrie 1910. în vederea înființării unei societăți subvenționate de acest Minister, al cărui scop va fi clădirea de etuve pentru prune uscate, precum și comercializarea pe scară mai întinsă a acestui produs, d. I. Kalinderu a prezentat un memoriu cu privire la starea și mijloacele de dezvoltare a industrializării prunelor în țara noastră.

D. Kalinderu ne-a dat spre publicare acest memoriu, pe care începem a-l tipări chiar din No. de față.

De un timp, creșterea pomilor a început să ia o mare dezvoltare.

Paralel cu acest avânt a sporit, natural, și modurile de întreținere a fructelor. Astfel, de unde înainte vreme prunele serveau, de pildă, mai numai la fabricațiunea țuicii, acum, o bună parte din ele se usucă. Multe se și exportează, mai cu seamă uscate, afumate, sau opărite.

În cantități destul de însemnate se exportează și fructele proaspete.

Astfel, s'au exportat:

	în 1907		în 1908	
Prune proaspete	103.119	kgr. 25.780 lei	161.653	kgr. 40.412 lei
Gutui, vișine, cireși. etc. . .	87.044	" 17.409 "	121.913	" 22.583 "
Pere proaspete	60.620	" 12.124 "	93.516	" 18.703 "
Mere proaspete	1.477.207	" 221.581 "	63.848	" 9.577 "
Caise și piersici proaspete	—	—	9.449	" 1.890 "

În schimb am importat:

	în 1907		în 1908	
Prune proaspete	8.051	kgr. 805 lei	2.477	kgr. 248 lei
Gutui, vișine, cireși și alte fructe proaspete	53.874	" 10.775 "	154.637	" 112.913 "
Pere proaspete	32.484	" 12.944 "	4.505	" 1.802 "
Mere proaspete	277.926	" 111.170 "	143.288	" 57.315 "
Caise și piersici proaspete	94.777	" 47.389 "	22.094	" 11.047 "

Toate aceste cantități diferă de la an la an, după recoltă și, de aceea n'am cercetat statistica pe mai mult timp. Dar, din aceste puține date se poate vedea ce întindere a luat comerțul cu fructe.

În ce privește țările în cari am exportat fructe proaspete, Austro-Ungaria ocupă locul întâiu. Vin apoi Germania și Turcia.

La import tot Austro-Ungaria, Turcia și Germania sunt cele din cari am adus mai mari cantități.

Nu trebuie apoi uitat că și consumațiunea interioară e destul de

importantă. Ar fi de dorit ca să ia chiar proporțiuni cât de mari, căci fructele sunt o hrană din cele mai sănătoase și mai gustoase.

Acest îmbucurător progres se datorește atât îndrumărilor ce s'au dat de către Ministerul domeniilor și de către acel al cultelor, prin organele lor, cât și scrierilor apărute.

Imi permit să amintesc aci, că și Administrația Domeniului Coroanei a publicat două cărți: „Cultura arborilor roditori“, în două ediții, la 1899 și 1906, și „Uscarea prunelor și altor fructe“, la 1904. Afară de aceasta, am stăruit asupra foloaselor pomilor roditori prin diferite circulări și am dat tot ajutorul material, mai cu seamă locuitorilor de pe domenii, la plantarea pomilor roditori. Am luat chiar măsuri ca sătenii de pe domenii să usuce fructe, să le prepare și împacheteze cu îngrijire și gust, pentru a obține prețuri bune.

Toată recunoștința merită încă Ministerul industriei și comerțului, pentru impulsul ce caută să dea acestei industrii. Cu deosebire faptul că a dăruit fierăria necesară uscătoriilor, a avut de urmare sporirea cuptoarelor, unele înființate de către comune și altele de către proprietari.

Tipul adoptat este cuptorul bosniac perfecționat.

Felicităz dar, din toată inima, pe d-nul Ministru, pentru sollicitudinea ce a arătat și arată industriei fructelor, care e la început, dar care, bine îndrumată și dezvoltată, poate deveni o însemnată ramură de producțiune a economiei noastre naționale.

Acum văd, cu plăcere, că suntem convocați, pentru a ne sfătui asupra înființării unei societăți, subvenționată, pentru etuvarea și comercializarea fructelor. Chestiunea e de toată însemnătatea, căci deși numărul cuptoarelor de toate sistemele, ce se află în țară, atinge aproape frumoasa țifră de 400, marfa ce produc lasă mult de dorit.

E drept că această inferioritate are și alte cauze, cum este calitatea, alegerea fructelor și altele, dar acestea țin de o altă ordine de idei, și se vor împuțina dela sine, când produsele vor fi mai mult căutate. Ceeace ne interesează în această întrunire, e perfecționarea industrializării și comercializării prunelor uscate.

Producătorii noștri aduc încă în comerț o marfă semi-fabricată, care trebe trecută prin mai multe operații pentru a corespunde cererilor consumațiunii. Aceiași producători nu dispun apoi, individual, de fondurile necesare, și n'au nici cunoștințele trebuitoare pentru desăvârșirea producțiunii. Ei nu produc, fiecare în parte, cantități mari pentru export, astfel că întemeierea unei societăți, cu acest scop, e absolut indicată.

Nu discut felul ei, dar cred că oricare ar fi, nu poate rîscă singură, de oarece nu se cunoaște exact întinderea livezilor de pruni, obiceiurile și preferințele proprietarilor, nici cantitățile ce se produc.

Intenția d-lui Ministru e dar foarte bună, iar realizarea ei s'ar putea face în două chipuri:

1. Statul să construească, să instaleze fabrica și s'o dea societății în expoatare, pe un termen mai lung, cu obligația de a produce un minimum în fiecare an și de a servi o amortizare a capitalului, începând dintr'un an oarecare dela înființare;

2. Sau, mult mai bine, să acorde societății:

a) un ajutor bănesc;

b) terenul necesar pentru instalațiuni;

c) scutiri de impozite;

d) înlesniri de transport pe C. F. R., și la început, poate chiar și

e) primă de export.

E bine înțeles, că oricare ar fi modul de încurajare, societatea trebuie să întrunească, la rândul ei, anumite condițiuni, și în prima linie aceea de a fi situată într-o regiune a livezilor cu pruni. Astfel de centre avem mai multe în țară: la Leordeni (Muscel), Cărbunăști (Gorj), în județul Buzău, pe noua linie a Nehoiașului, în județul Neamțu, Valea-Teleajenului din Prahova, etc., unde ar fi de dorit să se înființeze, cât mai curând, câte o instalație pentru etuvarea prunelor uscate și comercializarea lor pe o scară cât mai întinsă.

S'ar mai putea impune societăților îndatorirea de a da treptat toată atențiunea și celorlalte fructe, cum sunt caisele, piersicile, vișinele, etc., fiind și acestea foarte căutate.

(Sfârșitul în No. viitor)

Ioan Kalinderu.

Pasărea morții

Un doctor elvețian, dr. David din Bâle, a adus din fundul Noiei-Guiane câteva pasări puțin cunoscute, un fel de papagal cu corp de porumbel și dotat cu un cioc foarte tăietor. Locuitorii indigeni o numesc *pasărea morții*; această pasăre periculoasă atacă în mod

îndrăzneț omul, mușcătura ei este mortală. Victima simte imediat o mare durere, apoi devine orb și în fine moare de o paralizie în mai puțin de 5—6 ceasuri. Locuitorii de-acolo fac strașnică vânătoare și în curând această rasă va dispărea.

Legătură ferecată în argint a unei evanghelii din 1435 (fața)

(După „Bulet. comis. mon. istorice“).

Legătură ferecată în argint a unei evanghelii din 1435 (dosul)

Cuvântare la Duminica Fiului risipitor

«Tată! greșit-am la Cer și
înaintea Ta, și numai sunt
vrednic a mă chema fiul Tău;
fă-mă ca pe unul din argașii
Tăi».

Iată, iubiții mei, cuvinte izvorâte dintr'o inimă în care căința cea mai adevărată vine să ia locul pornirilor pierzătoare ce-și avuseseră locul aci mai înainte. Oare noi toți în fiecare zi, ceas și minut chiar nu trebuie să adresăm Părintelui ceresc aceste cuvinte? Povestea fiului pierdut este a noastră a tuturor, este a lumii întregi. Noi suntem feciorul cel mai mic al acelu Părinte plin de îndurare și de bunătate care este în Ceruri. Am primit dela Dânsul partea ce ni se cuvineă, adică darurile sau puterile sufletului nostru: mintea sau înțelegerea, inima sau simțirea și voința. Intrebuințat-am noi oare aceste puteri sufletești după rândueala însemnată de Părintele din Cer? Să cercetăm și să vedem de am făcut așa ori nu.

Cel dintâi dar, cea dintâi putere a sufletului nostru — mintea, această podoabă cu care omul se ridică pe deasupra celorlalte făpturi, cât de mult o-am abătut dela calea cea adevărată! Ne-a înzestrat Dumnezeu cu minte sau cugetare spre a ne da puțința ca să-L cunoaștem pe El creatorul nostru, să judecăm cât de minunate lucruri a săvârșit în Atot puternicia sa, prin urmare cât este El de mare și puternic: și în același timp să ne cunoaștem și pe noi însine cât de nemărginit de mici suntem față de El! Vai! cât de mult ne rățacim dela această datorie! Nu numai că nu ne gândim decât rareori — la nevoie — la Atot Puternicia Sa, dar încă mintea ni se întunecă până în gradul de a cârti și chiar a defăimă Sf. Lui Nume. Omul, care nu este decât un neputincios vierme ce să târăște pe pământ, varsă din gură veninul înjurăturii Numelui lui Dumnezeu și lucrurilor sfinte. Astfel întrebuințează acel frumos dar cu care a fost înzestrat de Dumnezeu, adică mintea.

Un al doilea dar ce am primit dela Dumnezeu, este inima sau simțirea. Cu aceasta, suntem datori a iubi pe ziditorul nostru în gradul cel mai înalt, adică mai mult ca orice în această lume. Și cum oare n'am fi datori a iubi pe acela care ne-a dat viața și ne-a pus la îndemână tot ce ne trebuie spre a ne-o ține! Cu toate acestea iubirea noastră către El, nu este cum ar trebui să fie. Sfânta Biserică, acest locaș unde este locul cel mai cuviincios de a ne arăta iubirea și recunoștința noastră către Dumnezeu, rar vede pe unii din creștini, venind aci spre închinăciune, iar pe alții aproape de loc. Iată inima sau sentimentul nostru față de Dumnezeu. Tot cu inima trebuie a iubi pe aproapele nostru — adică pe orce om — ca pe noi înșine. Dar ce vedem? nu numai că nu-l iubim, dar încă îl urâm și-i pricinuim pagube de tot felul. Ce să mai zicem de clevetirile, criticile și ponoasele cu cari vorbim unii de alți la orce ocazie! Iubirea aproapelui nu-și are locul în asemenea inimi pătimase. Cu asemenea inimi nu putem a ne socoti aproape de Părintele Ceresc, ei înstreinați cu totul în țara fărădelegii.

Să venim acum și la a treia putere a sufletului nostru, la al treilea dar cu care suntem înzestrați de Dumnezeu, la voință. A sădit Dumnezeu în noi această putere — voința — care să îndemne pe om a cunoaște și iubi pe Dumnezeu, să-l hotărască a săvârși numai fapte bune și plăcute lui Dumnezeu. Cât de mult s'a slăbit între creștini această putere, care făcea pe mucenici să sufere cele mai amare chinuri, pe cuvioși să biruească prin înfrânare și viață aspră dorințele trupești, și pe ierarhi să lupte cu cuvântul, cu fapta și cu scrieri contra dușmanilor bisericii. Voința în ziua de astăzi s'a slăbit până într'atât încât creștinul deși are în gând să săvârșască o faptă bună — să meargă la biserică, de pildă — el nu mai are putere de a se hotărî să îndeplinească astfel de faptă și, după ce mai întâi stă puțin la îndoală, se lasă a fi biruit de slăbiciunea sa și așa voința noastră în loc de a ne determina spre săvârșirea faptelor plăcute cerescului nostru Părinte, o supunem patimilor și poftelor noastre.

Astfel stăm noi cu darurile primite dela Dumnezeu. Astfel cheltuim partea de avuție ce ne-a încredințat Părintele Ceresc. Am pribegit în țară streină, adică am părăsit adevărata cale ce duce spre mântuire și ne-am rătăcit pe potecile întunecate ale păcatului. Darurile sufletești cu cari am fost înzestrați de Dumnezeu spre proslăvirea prea înaltului său Nume, le-am întrebuițat spre satisfacerea pasiunilor noastre. Și precum fiul cel pierdut, ajunsese a fi muritor de foame în acea țară depărtată, tot astfel și sufletele

noastre sunt amenințate cu peirea, câtă vreme vom petrece în faptele rele. Să ne trezim și noi din rătăcirea în care ne aflăm și să zicem ca fiul cel pierdut: Câți argați ai Tatălui nostru se satură de pâine, adică câți sfinți și drepti gustă din fericirea cerească, iar noi pierim în vârtoarea păcatelor! Să ne seculăm și să mergem la Dânsul și să zicem: „Tată greșit-am la Cer și înaintea Ta, și nu mai suntem vrednici a ne chema fii Tăi, fă-ne ca pe unii din argații Tăi“. Atunci Bunul nostru Părinte de va vedea că ne întoarcem spre Dânsul cu adevărată căință, încă departe fiind noi, va alerga înaintea noastră, adică va trimite harul său și ne va ajuta să ne ridicăm din căderea noastră, ne va dăruia toate bunătățile și se va veseli mult de întoarcerea noastră la Dânsul ca de niște fii ce fusesem morți și am înviat, pierduți și am fost aflați. Amin!

Preot Iosif Popescu
Talea-Prahova.

Primejdia ce ne amenință copiii

Cetesc în ziarul «Le Temps», care cuprinde atâtea lucruri bune, multe povești în potriua năravurilor rele ce nu se stârpesc lesne, deși cășunează atâtea boli.

Știu că, din nefericire, noi suferim de rele și primejdii mult mai mari decât cele despre cari Edmond Perrier vorbește; dar e bine să vedem ce spune el despre acelea, și, deoarece suntem doar și noi ființi cugetătoare, să tragem încheieri și pentru apărarea de relele dela noi.

Unul dintre cetitorii ziarului, directorul unei bănci din cele mai mari, arată că i s'a tras luarea aminte că'n grădini, copiii mici se joacă scormomind în năsip și țerână, unde se află tot felul de vietăți pricinuitoare de boale, din murdăriile câinilor și din scuipatul trecătorilor. Dă, deci, două sute de lei să se cumpere năsip curat și să se facă din el movili, în cari copiii să se poată juca fără primejdie, cum se face de multă vreme în Germania, de pildă la Frankfurt.

S'a și făcut; dar teamă ne e că și năsipul va putea aduce boli, dacă n'o fi luat dintr'un loc curat; căci, prea ades apa mării e plină de microbi, dacă e în apropiere de un port ori lângă locul unde se varsă canalele vreunui oraș cu toate murdăriile din el. Din nefericire, trebuie să spunem că și în țările cele mai înaintate, nu au pretutindeni obiceiul

de-a nu slobozi murdăriile din canale în ape curgătoare sau în mare, până ce mai întâiu nu au luat măsuri de-a le face neprimejdioase. În Anglia însă să poftească un oraș să murdărească o apă curgătoare, dacă vrea să aibă procese și să plătească desdăunări simțitoare! Nu tot așa e cu marea; căci, altfel, cum s'ar putea ca stridiile crescute pe aproape de țărm să fie aducătoare de tifus?

Dar, în sfârșit, binefăcătorul, care a dăruit 200 de lei pentru năsip, în care să se joace copilașii, a micșorat primejdia; căci, e de crezut că năsipul ce se va cumpără va fi adus de undeva, dela loc curat.

Altă măsură ar fi să se oprească scuipatul nu numai în restaurante, berării, prăvălii, vagoane de drum de fier și de tramvaiu, dar chiar pe uliță și în grădini.

Nu are nimeni drept a primejdui sănătatea altora cu vietățile primejdioase ce poate găzdui în gură, nas și plămâni.

Prea avem obiceiul a ne culcă pe urechea aea că soarele și aerulucid toți microbii! Ucide el, dar numai la fața pământului; mai adânc nițel, razele nu pătrund și microbii pot hălădui în voie și se înmulțesc. Apoi în grădini oamenii obișnuiesc a nu stă în soare, ci la umbră, adică tocmai unde le priește și microbilor mai mult!

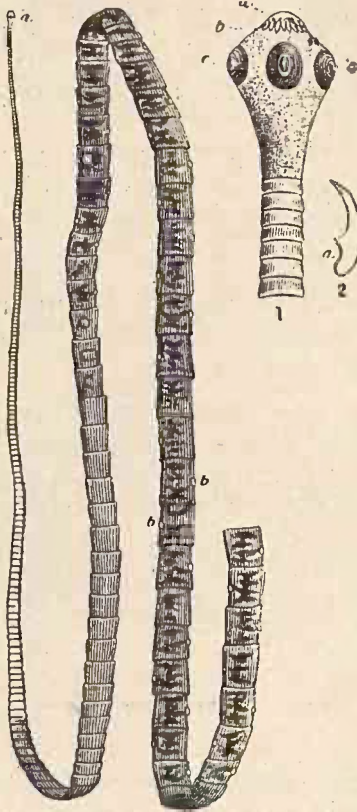
* * *

Dar par'că numai microbii sunt primejdioși pentru sănătatea noastră și a copiilor noștri?

Sunt și vietăți mai mari. Așa se știe, că din carnea unor porci bolnavi putem căpăta niște viermușori mici și suptiri ca un fir de păr ori și mai suptiri, căror le zic *trichine*. Trichinele astea, — dacă mâncăm carne de porci, cari le au în mușchi, ne îmbolnăvesc și murim. Neapărat, au trichini porcii ținuți la murdărie, unde mișună șoareci și guzgani, dela cari, mâncându-i, capătă trichine.

Tot dela porci sau și dela alte vite, putem căpăta și un vierme primejdios, cărui îi zice *Panglică* sau *Cordea*, *Tenia* (*taenia*). Acesta șade în mațe, se hrănește cu ce e mai bun din hrană, otrăvește trupul, poate răni și chiar sparge mațele. Nu mai vorbim de primejdia limbricilor, pe cari îi căpătăm din apele murdare întrebuințate la băut.

Dar e și mai reu decât atâta. Câinii au un fel de tenie foarte scurtă, ale cărei ouă

Tenia

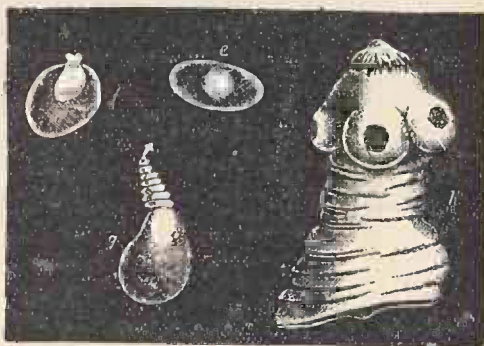
mici de tot le leapădă pretutindeni, de pildă, prin grădini unde se joacă, precum am spus mai sus, copilașii. Din aceste ouă se fac niște pui de tenie, cari nu rămân în mațe, ci le sparg și, duși de sânge, se așează în ficat (maiu), în plămâni, în ochi, în creieri chiar și acolo cresc în formă de boambă plină cu apă. Din părțile acesteia cresc spre mijloc mulțime de *capete* de tenie. Aceste boambe, cari uneori ajung mari cât un cap de copil, pot omorâ, pe lângă boala și durerile ce pricinuesc, pe lângă că bolnavul pân ce moare nu-și poate căută de treburi. Aceste boambe se chiamă *echinococi* și tenia din ouăle căreia se fac, *taenia echinococcus*, care abia e lung de cinci milimetri și dec scapă lesne nebăgat în seamă.

Bolnavi de echinococ sunt mulți între Irlandezii săraci și Eschimoși, cari dorm și locuesc

într'aceeași odaie cu câinii. Sunt destui în țeri ca Franția, Germania, unde oamenii țin prea mult la câini și știu prea puțin de primejdia ce poate amenința pe om din partea lor.

Altă tenie ce se află tot la câini, dar nu se ia la om, e *taenia serrata*, adică în formă de dinți de fierăstrău pe de mărgini. Ouăle acesteia se clocesc în apă și dau un pui care nu se poate vedea cu ochii goi. Dacă îl înghite un animal, sparge mațele cu cei 6 țepi ce are și se așează undeva în țesături, umflându-se și prefăcându-se într'o bășică plină de apă, înăuntrul căreia crește din perete ceace se numește capul teniei. Aceste beșici se chiamă *cisticerci* și se află uneori în număr mare la epurii de câmp și la cei de casă. Dacă un câine sau un lupmânâncă epurele, capătă tainia serrata.

Câinii mai au încă o tenie, tenia câinească sau *Dipylum caninum*, lungă până la 40 de ctm. Și din ouăle ăsteia se fac cisticerci, cari trăesc în pureci și mai ales în purecii câinești. Câinii înghițind acești pureci, înghit și cisticercul din care se face tenia câinească. Dacă vor desmierdă copiii câinii, mai ales, cum le e obiceiul, cu mâna unsă cu sirop sau cu unt, pot lua tenii câinești.

Cisticerci

Nu e deci lucru bun prea multă prietenie cu câinii și cățelii, căci dau echinococi și tenii câinești.

Ed. Perrier mai trage luarea aminte asupra obiceiului de a lua de pe jos, când se întâmplă de cade, pâine, prăjituri, fructe, a le scutura și mânca, uitând sau nedându-ne seamă, că pe jos pot fi ouă de tenia echinococcus ori microbi primejdioși aduși de pe uliți cu picioarele, în praf sau noroiu.

Așa dar, din cele spuse, ese că meșteșugul de a ne apăra de microbi și de dihăanii mai mari, nu e așa de ușor și că mai avem multe de învățat de-acuma înainte.

Oricum, e bine să ne păzim măcar pe cât știința ne dă povețe.

Dr. Lux

Vrei să-ți întărești dinții și să-i ții curați?

Freacă'i din când în când cu leacul făcut prin pisarea mărunță și amestecarea la un loc în măsură egală de piatră acră, silvie, fiera pământului, chinină bună, cuișoare, țipirig, sămburi de masline și pâine arsă. Clătește-i apoi cu rachiou de drojdii de vin, în care ai turnat și nițică apă. In felul acesta, afară de curățire, se întăresc și rădăcinile și smaltul dinților și a măselelor.

(Gazeta Duminicii).

Carnea și vegetalele ca alimente

Se știe că unii oameni, mulți dintre ei buni cărturari, sub diferite motive, socot carnea ca vătămătoare pentru hrana omului: ba că gura omului ar fi în cutare fel făcută, așa în cât să nu mănânce decât fructe, sau că stomacul și mațele lui nu se împacă bine cu carnea, ba că, mâncarea cu carne ar face trupul greu, mintea grea, ar vătăma organismul inclinandu-l către o mulțime de boale, ba câte și mai câte.

Fără a spune că unele din motivele *vegetarienilor*, adică ale acelor ce se hrănesc numai cu vegetale: fructe, verdețuri, legume, pâine, (unii mănâncă pâinea sub formă de grâu fiert, un fel de colivă), nu sunt oarecum adevărate, cele mai multe însă din ele sunt exagerate sau lipsite cu totul de temei.

În ori ce caz, dacă hrana și cu carne pe lângă vegetale a omului, ar fi pricina și a unor neajunsuri pentru el, pentru sănătatea lui, apoi acele neajunsuri puse în cumpănă cu preținsele foloase ce le-ar aduce nutrirea numai cu vegetale, putem zice, că mai degrabă primim acele neajunsuri și mâncăm și carne, decât a fi cu totul la adăpost de ele, și a profita de mult cântatele binefaceri ale vegetarismului, a trăi numai cu verdețuri. Vorba aceea: mai bine cu rău decât fără rău.

Omenirea de altfel a înțeles de mult acest lucru, și dacă ea a fost desigur odată, la origina ei, vegetariană, s'a hrănit numai cu rădăcini, verdețuri, fructe, acele timpuri au trecut. Ea, în scurgerea vaecurilor luminându-se din ce în ce, a început a se hrăni și cu carne, întâiu cu pește, cu vânaturi, mai apoi cu carnea animalelor de măcelărie din zilele noastre. În care scop le-a domesticit, le-a obișnuit a trăi cu ea și pe lângă locuințele ei, folosindu-se de ele la diferite trebuințe și necazuri.

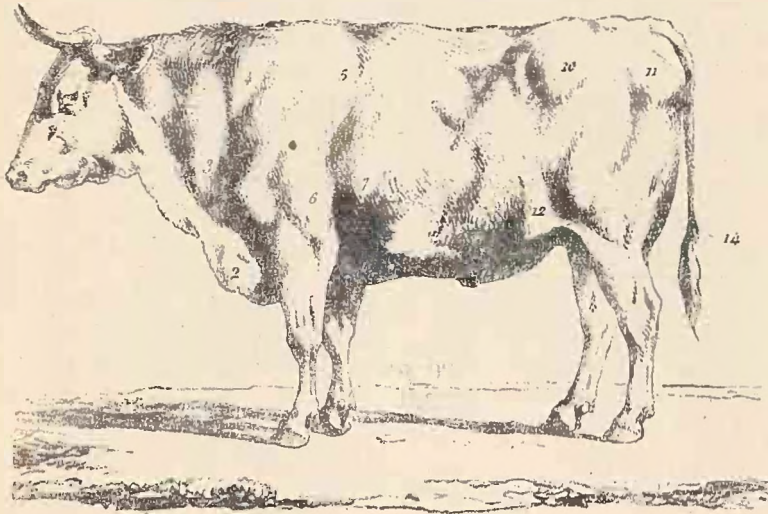
Și neapărat, nu oamenii primitivi, cari se hrăneau numai cu burueni au fost cei mai destoinici, cei mai vrednici,

cei mai desvolutați, cei mai cu vlagă, ci urmașii lor. Noi, popoarele din zilele noastre, în a căror alimentație intră carnea, sunt superioare acelor oameni, ca lumină, ca desvoltare, ca forță; și între ele cele mai cu multă viață se arată acelea cari proporțional cu altele, mănâncă mai multă carne, așa de pildă englezii, germanii, francezii, etc; aceste nații sunt viguroase, pline de putere, cu mintea desvolută și pătrunzătoare.

Astăzi, se consideră carnea pentru omul civilizată, omul luminat, ca tot atât de necesară pentru hrana lui, ca și pâinea.

Doi învățați italieni, *P. Albertoni* și *F. Rossi*, pentru a scoate la iveală folosul hranei cu carne, a făcut cercetarea următoare:

S'a dus într'un sat din munții Abruzzi, unde țărani nu se hrăneau decât cu ce-ace produce pământul: cu malaiu, cu legume, cu untdelemn. Acest sat era considerat ca unul dintre cele mai scăpătate, mai în mizerie din țara lor.

Bou de măcelărie, cu însemnarea prin numere a diferitelor părți ale corpului, după cari măcelarii cunosc starea lui de îngrășare.

Zișii cărturari, pentru a vedea ce efect, ce modificare produce asupra acestor țărani hrana cu carne, a luat la întâmplare o familie dintre ei, formată din 5 persoane în vârstă. Această familie vețuiă cheltuind anual pentru traiul ei 423 franci adică câte 18 centime pe zi de persoană, dintre care 15 centime (bani) îi întrebuițea pentru hrană, iar restul de 3 pentru îmbrăcăminte și alte nevoi.

După cum se vede dar, această familie trăia în mare lipsă.

Albertoni și Rossi după ce cercetară și însemnău tot ce observară la această familie, compusă din cei 5 vârstnici: greutatea fiecărui, starea lor de sănătate, puterea lor de muncă,

deșteptăciunea lor, etc. le adaugă la hrană și carne. Le dete, fiecărei din cele 5 persoane timp de 15 zile, pe lângă mâncarea lor obișnuită, câte 100 grame carne de bou pe zi, după care, în celelalte 15 zile următoare, câte 200 grame pe zi.

În acest timp, adică în cele 30 de zile în cari cei 5 indivizi se hrănise pe lângă mâncarea lor obișnuită, și cu carne, precum și după aceea, cei doi învățați îi observară de aproape și constatară lămurit, că ei se nutrise mult mai bine, că alimentele ce le mâncău se mistuiau mai ușor, că corpul lor se îngreunase, că prinsese față, de unde ei deduc că, mâncările cu carne nu numai că hrănesc mai bine prin carnea ce conțin, dar încă carnea înlesnește și mistuirea celorlalte alimente vegetale.

Rezumând. reese din cele arătate că introducerea cărnei în hrana celor 5 oameni, a îmbunătățit starea lor din toate punctele de vedere; că hrana cu carne face pe om mai puternic, mai rezistent la oboseală, îi mărește puterea de muncă fizică și morală și deci îi ridică valoarea lui socială, îl face a fi mai prețuit, mai folositor pentru țara lui pentru omenire.

Și când ne gândim că și la noi, în multe sate hrana țaranului este aproape numai vegetală, nutrindu-se cam la fel cu cei din Abruzzi, mai puțin încă undelemnu, de oarece la noi nu cresc măslini ca la ei, nu este de mirare că țaranii din acele sate se înfățișează slabi, palizi, piperniciți, fără putere de muncă, istoviți fără vreme. Așa dar, când lucrurile stau astfel, se cuvine ca dregătorile să ia măsuri, și ca toți oamenii de bine să se îngrijească povățuind și înlesnind hrana cu carne a țaranului român; o hrană mai substanțială, mai întăritoare, în care să intre *pestele* și *carnea*, aceasta pentru binele tuturor, a țării întregi.

Irimia Popescu,
Medic Veterinar.

INȘTIINȚARE

Revista ilustrată pentru copii „Fluerașul“, nu va mai apare. Cetitorii sunt rugați să nu mai trimeată abonamentul pe 1911. Cei cari l-au plătit mai dinainte vor primi în schimb cărți pentru copii (*Pagini din istoria neamului nostru, Dor de primăvară, Carte pentru copii, etc.*).

Abonații cari au plătit pe 1911, dacă n'au anul I al revistei, îl pot obține fără nici un adaos de plată: direcția revistei are peste 300 de colecții pe care le vinde tot cu 6 lei.

Oncr. reviste sunt rugate să nu mai trimeată schimbul.

ZAPISUL ¹⁾

— POVESTE —

Luna, acum, se suise de câteva suliți și se îngălbenise ca o tavă de alamă cu săpături pe ea. Am uitat să spun că în jur eră numai câmp cu semănături, șanțuri strejuite de tufe; iar din vale dela fântână se făcea un pârâu ce-și înecă apele în hulboane cu sgomot, de par'că ar fi clocotit înădușit niște oale cu fasole la foc, și în colo liniște și singurătate. Așa că lucrurile astea, adăogate la cele văzute, îl luară pe român cu sudori din tălpi, și nu numai atâta; dar uitându-se în jur, i se părû că tufele depe șanțuri erau numai stime ce se mișcă, și vin să-l prăpădească și glasul apei șoapta lor, ceea ce-l făcû să strige cu spaimă și s'o apuce la goană spre sat închinându-se și chemând pe Dumnezeu într'ajutor, și nu se opri decât la poarta țarinei.

Și poate nici asta n'o făcea, da au prins cu-coșii să cânte, și știă că dela cântători pier toate duhurile rele. Liniștit își șterse fruntea de sudoare și gândul îi sbură la bani. Dar lucru ciudat, par'că lăcomia și sgârcenia ceea pierise din el și în locul lor și a spaimei celei mari, i se zugrăvi în suflet, în toată grozăvia ei, sărăcia de-acasă: femeia și copiii goi pistol și galbeni de foame. Asta a fost mai rea ca toate, că veni cu o nălucire de tot ce făcuse și cu o durere sufletească; așa că o și luă la goană spre casă.

Dar am uitat să mai spun un lucru, că satul nu aveă biserică: oamenii își aleseseră locaș de rugăciune o șură în mijlocul satului și asta în vreme frumoasă și vara; iar iarna, și mai cu seamă în cele mocnite, se duceau în sat la Oprișeni. Acum erau toți adunați sub șură cu popă, cu dascăl, și făceau slujbă și mătânii de frica celor văzute. Durduc, de, ca omul, se gândi să le mai ia din spaime și voi să le spue isprava, însă dânșii cum dădură cu ochii de el, par'că i-ar fi apucat stropseala, că o ra-

¹⁾ Vezi No. 18.

seră care încotro înnebuniți de groază, ba alții se închiseră în case și aprinseră lumânarea dela Paști, că a venit omul dracului înapoi.

Incaltea acasă la el nu găsi pe nimeni: strigă el, bătut în geam.

— Măi femeie, măi copiilor măi, unde sunteți? Pace!

Se mai învârti prin ogradă, prin șură, la urmă se puse lângă o căpiță de iarbă să mai se odihnească. Când numai ce aude niște șoapte cunoscute din căpiță, așa că strigă:

— Măi, da aicea sunteți voi?

— Chiu! vai! prinseră să răcnească copiii: Tă-tucă, nu ne mîncă!

— Da ești măi de-aici! le porunci el și de-abea îi scoase de-acolo.

— De, zise femeia, ne-am băgat și noi aici, dacă se aud atâtea de tine.

Da cum se uită omul la dâșii și văzându-i rupticoși și leșinați de foame, prinse a se boci și a strigă la nevastă, izbindu-și cu pumnii în cap:

— Măi, da cum trăiți voi așa? Cum ții copiii ăștia așa zoiși și rupti, măi femeie, și jigăriți? Amă să le faci cămeși, că nu mai ies în lume în halul ista.

Da femeia se uită la dânsul și nici nu-i venea să creadă ochilor. «Aista e omul cel sgârcit?»

— Ce te uiți așa la mine? crezi că mi-am ieșit din minți?

Și pe când femeia se uită la el încremenită, el urmă: Da, da, fă ce-ți spun eu! Să faci de azi încolo numai mâncări bune. Să îmbraci copiii mai curățel. Prinde vre-o două-trei cobăi și le sucește gâtul și una o fă cu borș, alta cu tocană.

— Bine, bine, răspuse femeia blajin, temându-se să nu-l supere, fac, fac, cum nu; da tu nu știi că n'am pară chioară, cu ce, toate astea?

— Cu ce? răspuse el, cu ce? Stai că-ți dau eu numai galbeni, irmilici și mahmudele, și fugi la desaga cu bani. Săpă.— Doamne sfinte! Când trase sacul în sus, numai auzi: Zurrr! prelung, care se

pierdù în pământ, în fund și sacul rămase gol. Il pipăi înflorat, băgă mâna în el, dând de un lucru. Il scoase, eră numai paraua ce i-o dăduse omul, ca să se bage în fântână.

Să înebunească. Vrea să zică tot îl înșelase uci-gă-l toaca. Cu toate astea par'că i se ușurase sufletul; parcă scăpase de un chin afurisit și i se părù că s'a născut a doua oară și nu zise decât: Bine că și-a luat banii. Dar e vorba ce scriă în zăpis: El carte nu știă. De asta mai tăcù și tăcù și de bani, și ca să nu se facă de răs în fața femeiei, se duse în casă și zise:

— Zici că n'ai bani? Bine! Imbracă-te chiar amù și hai cu boii la târg. Iacă-te că se zărește de ziuă, până ne îmbrăcăm, până îți pregătești și tu vre-o traistă, numai bine pornim.

În adevăr o aripă de zori de zi se vedeà spre răsărit și luna parcă se albise ca argintul; pași de oameni în fugă și închinându-se, treceau pe dinaintea casei lui Durduc și se duceau la muncă și talan-gile se auzeau pe dealuri.

Femeia repede se îmbrăcă, își drese niște desagi rupti, și iată-i porniți ca gospodari la târg, la Șoldănești, dincolo de dealul lui Foltic. Și-au vândut boii, și-au cumpărat ce-au cumpărat pentru copii: pânză de cămăși și câtecevă de-ale gurii, și a trimes femeia înainte; iar el a prins a întrebà pe negustori dacă nuștie niște fântânari voinici, și din om în om, din vorbă în vorbă, a dat peste vre-o trei și i-a tocmit, spunându-le că vrea să curețe o fântână. Și după ce le-a dat o arvună și-a cumpărat niște tămăie, a înodat banii într'un capăt de testemel. și cu odgoane bune și cu fântânarii au pornit la fântânașugubeață, băgându-se chiar el singur în fântână cu o cățue cu tămăie aprinsă și au prins a curăți. Da minune: acum, nu mai aveà duhul nesuferit de dinainte și nici obiceiul drăcesc de a-i asvârli afară, și au scos o cutioară de moloz, două, nouă. Câte odată se băgà și câte un fântânar singur cu o cățue cu tămăie aprinsă și scoteà, scoteà la moloz. Da într'un timp dădură de ceva tare. Aicea, a băgat

ciubărul tot mai afund și a scos niște glod amestecat cu ceva ca niște bumbi mari. Când a frecat unul între degete, — sfinte! — aur! Și au scos, și au scos așa ca un sac.

(Va urma).

Ion Dragoslav.

CE TREBUE SĂ FACĂ ACRICULTORUL IN LUNA FEVRUARIE

In această lună de multe ori chiar pe la jumătatea ei încep lucrările câmpului pentru semănătura de primăvară de unde se deduce că vitele de muncă trebuie bine hrănite și bine îngrijite; căci numai printr'o bună îngrijire corpul animalelor poate mai bine să profite de hrana ce ise dă, ca astfel la munca câmpului să fie destul de sănătoase și puternice, iar nu slăbite și bolnave din lipsa de hrană. Din acest punct de vedere porțiunea de hrană trebuie să li se îndoiască. Pe la sfârșitul acestei luni, dacă nu mai curând, când pământul s'a svântat de prisosul de umezeală provenită din zăpada topită sau din ploae, se poate începe cu semănatul ovăzului și mai pe urmă cu a orzului, a meiului, a cartofului, a sfeclei și mazărea, etc., etc.

In grădina de pomi roditori

Se fac toate lucrările, pe cari le-am descris în luna Ianuarie, dacă aceste lucrări nu pot face în această lună din cauza timpului zăpădos sau ploios. Se mai pot săpă toți pomii cu casmaua fără să li se sdrelească rădăcinele, cari se găsesc mai la suprafața pământului.

In pământurile argiloase pe cari sătenii noștri le mai nmesc și pământuri tari sau mari, săpătură se face ceva mai adânc, iar în pământurile mai afânate săpătura se face mai la suprafață. Adâncimea săpătorei mai atârnă și de rădăcinile pomilor după cum sunt mai la suprafață sau mai adâncite în pământ; bunăoară cum sunt rădăcinile perilor. Săpatul se va face cât se va putea mai departe de tulpina pomului. La săpat să ia puțin pământ cu casmaua, ca pământul să se mărunțească cât se va putea mai bine; iar pe de altă parte trebuie scoase toate rădăcinile buruenilor și mai cu seamă cele de pir, etc. Prin săpătura ce facem la rădăcina pomilor se înlesnește intrarea aerului, a căldurei și a

umezelei în pământ; astfel pomii vor crește mai bine și vor produce și roade mai multe.

In grădina de legume

După ce pământul s'a săpat pentru a doua oară și s'a amestecat bine cu bălegar putrezit să fac răzoarele care trebuie să aibă o lărgime de 1 metru și 30 c.m.; iar între rânduri se lasă o mică cărare de 30 c.m., pentru lucrările de întreținere ce trebuie făcute legumilor și zarzavaturilor.

După ce s'a făcut răzoarele, se poate semăna în grădină bobul, mazărea ca și alte zarzavaturi. Bobul și mazărea sunt legume destul de rustice, așa că chiar dacă timpul s'ar răci și ar mai cădea și puțină zăpadă, nu suferă de loc de astfel de schimbări atmosferice; dincontra îndată ce timpul se va mai îndreptă spre bine, semințele vor răsări mai curând, vom putea avea pentru trebuințele casei păstăi de bob și mazăre. Mazărea se seamănă în rânduri sau în cuiburi, depărtate de 40 c.m., punând în fiecare cuib câte 3—4 semințe. La semănat se preferă mazărea ologă, decât cea de arac fiindcă crește mai repede.

Bobul se seamănă mai mult în cuiburi depărtate de la 40—50 c.m., și în fiecare cuib se pun 3—4 boabe, la o adâncime de 8—10 c.m. La bob, când încep a se face păstăile iese ciupește vârful ca păstăile să crească mai iute.

Cu modul acesta se ferește bobul și păduchii de foi care stau pe foile cele tinere.

Ingrășatul oilor

Agricultorii cari au mult nutreț și mai cu seamă rădăcini de sfeclă, de morcovi, ca și cartofii, încep ingrășatul oilor care nu trebuie să treacă peste 2 luni. La oile puse la ingrășat pe lângă hrana obicinuită, li se mai dă pe zi $\frac{1}{2}$ kgr. tărâțe; 2—2 $\frac{1}{2}$ kgr. sfeclă sau cartofi fierți și amestecați cu tărâțe sau uruială de porumb și borhoturi provenite de la fabricarea rachiului și a berei, cât vor putea să mănânce pe zi.

Albinele

În această lună trebuie băgat bine de seamă, ca șoarecii să nu aducă vre-o stricăciune stupilor, mai trebuie observat dacă albinele au ce mânca; la caz când le-ar lipsi hrana, trebuie să li se dea de mâncare faguri cu miere, dacă anume

s'a păstrat, sau li se pregătește un fel de sirop făcut din 3 kgr. apă și 4 kgr. zahăr, se lasă să fiarbă 15 minute, când siropul este căldicel se mai adaogă 2 lingurițe de oțet, puțină sare și vr'o câteva grame de cremă de tarhon, un fel de sare ce se găsește și în vin. Acest sirop se pune într'o farfurie, peste care se pune 2 sau 3 bețișoare pe care se așază albinele când se hrănesc cu sirop; altfel s'ar înomoli în sirop și ar muri.

V. S. Moga.

MUZEE ȘI EXPOZIȚII ÎN BUCUREȘTI

Muzeul Simu. — Deschis publicului Duminicile și Joile dela 11 ore a. m. până la 3 p. m.

Ateneul român (vizitarea localurilor și colecțiilor sale). — Deschis în fiecare zi, 9—12 dim. 2—4 d. a. Taxa de intrare 50 bani

Muzeul etnografic și de artă națională (Monetăria Statului șoseaua Kiselef). — Deschis Joia și în zilele de sărbătoare dela orele 10 dim. până la 5 d. a.

Muzeul de antichități (Universitate). — Deschis Marți, Joi, Sâmbătă și Duminică dela 10—1.

Muzeul zoologic (șoseaua Kiselef). — Deschis Duminica și sărbătorile dela 10 dim.—4 d. a., și Joi dela 1 a. m.—3 d. a.

Muzeul de icoane (Casa Bisericei). — Deschis Joia, dela 3—5.

„Arta“ (strada Lascar Catargiu, 17). — Expoziție permanentă de pictură, sculptură și atelier artistic de fotografiat.

Biblioteca Academiei Române. — Pentru cărți tipărite, este deschisă dela 8 dimineța până la 6 seara; pentru manuscrite și documente, dela 8—12 și dela 1—6.

SCRISOARE CĂTRE REDACȚIE

Nici o revistă populară nu-mi face mai multă plăcere cetind-o, ca „Albina“, ce o conduceți cu atâta zel, timp de 13 ani. Invățăturile, ele sunt dulci, cum zice la cartea bisericească: „*Ca fagurul gurei mele...*“

Această revistă, — atât de puțin costisitoare, — n'ar trebui să lipsească din casa celor doi luminători ai satelor: preotul și învățătorul, pentrucă cuprinde miera cea mai prețioasă, — adunată de harnicile albine, — de prin florile cele mai bogate în polenul cunoștințelor folosite.

Ioan On. Zugravul,
(Tuțcani, Covurlui).

„BIRT ECONOMIC“

Un papugi, odată, eră cam ușor la pungă, dar tot îi plăcea să mănânce bine. Intră, deci, la un birt și întrebă pe birtaș cât o să-i ia pentru prânz.

— Uit'te ce m'am gândit eu, domnule, zise birtașul: ca să fiu drept cu mușterii și să mănânce ca la ei acasă. Iar nici eu să păgulesc ori să am bătae de cap: «cântarul s'aleagă!».

— Ei cum? făcù papugiul.

— Ușor de tot. Văz cât tragi înainte de masă și cât după. De fiecare chilogram mai mult, plătești doi lei. Mănânci mult, mult plătești; mănânci puțin, dai puțin. Nu e bine, boierule?

Omul nostru 'și zise: «Bine de tot!» și se gândi: «O să iau lucruri ușoare, delicate, să nu tragă mai mult de jumătate de chilo».

Care nu i-a fost însă mirarea, văzând că, după masă, cântarul arată trei chilograme mai mult. P'aci, p'aci. să-l apuce pe hoț de beregată, să-i zică:— «Bine, banditule, cântarul tău are cântec». Pe urmă își zise: «Ei doi și eu, unul. Te bat eu la pungă. Te ustură mai bine!»

Plăti și eși, trântind ușa.

Peste câteva zile leapădă barba, schimbă hainele, își face o burtă falșă plină cu pietre, mai ia un prieten tot ca el și 'n pas gimnastic, la «Birtul economic».

Birtașul, văzându-i, se bucură, gândind: «Ha, ha, doi găscani de jumulit».

— Cum se mănâncă p'aci, nene? întrebă unul.

— Azi pe bani, mâine fără bani. Vezi pe perete.

— Bine, bine, vorba-i de plată.

— Cântarul alege!

-- Drept și sfânt. De-i aveă mulți mușterii ca noi, închei milionul!

— Fiți sănătoși, boierilor!

Oamenii noștri, după ce-și luară daraua, se-așezară la o masă lângă fereastra ce da în grădină.

— Când mănânc, îmi place să m'aburească vântul, făcù unul.

— Acum să te văz, nene, cu ce ne ospătezi. Ceva icre, curcan, plăcinte calde... Câte-va sticle de Dealul Mare... Răpede... Ni-e zor! făcù celălalt.

— S'or găsi de toate, poftă mare și bani de-ar fi!

— Nu duce grije nici de una!

Căra birtașul, aducea sluga, mâncări peste mâncări... Iși făcea socoteala să-i încalțe cu vre-o doi-trei poli.

Intr'un răstimp, când nu era nimeni în odaie, oamenii noștri scot frumușel pietrele și le aruncă pe fereastră.

— Așa plăcinte bune făcea numai biată soacră-mea, zise unul.

— Numai în unt și ouă lucrate! — se făleă birtașul!

— Cu asemenea mâncări, cred și eu că s'o urcă daraua, zise unul.

— Mănânci întreit, nene! răspunde celălalt.

Birtașul râdea mulțumit, gândind: «Nici nu suflă, când fi încarc cu trei poli».

— Câte-o cafea turcească și plata, jupâne, avem zor.

— Să vedem cum eșim la vâpsea cu birtul iconomic!

Birtașul rânjea sigur de șmecheria sa.

Când colo, ce să-i vază ochii, mușterii nu trăgeau mai mult, mai curând mai puțin.

— Bună mâncare și ușoară, nu te'ngreue de loc! — face unul din papugii.

— Adevărat birt iconomic: mănânci fără plată! La revedere, hebecule!

— Mai vedeți de altul, pe mine mă procopsirați, papu-
giilor!—strigă birtaşul ajutându-i de spete afară și fluerând
a pagubă.

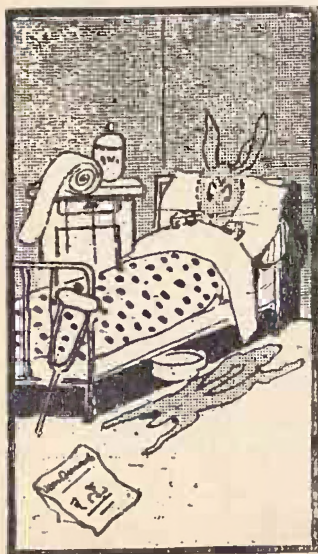
Neculcea.

PAGINA COPIILOR

Iepurele scăpat de un ariciu ¹⁾

Un iepuraș își prinse laba într'o cursă. Cu greu
putu să și-o tragă și
cu multă greutate se
târi până la vizunia lui.
Cum erà bolnav, nu
putea să se ducă să-și
caute mâncare. Ce să
facă? Ieși cum putu până la gura
vizuinei, doar de va vedeà pe cinevã
sã-l roage să-i aducã ceva de mân-
care.

Tocmai atunci treceà un ariciu,
pe care-l rugã să-i aducã; dar ari-
ciul nu răspunse și-și văzù de drum.

Iepurașul se mirã de
atâta răutate. Norocul însă
făcù ca un alt animal să
treacă pe-acolo. Iepurașul
îl opri. Erà un frumos a-
nimal cu botul ascuțit și
cu o coadă lungă și stu-
foasă. Iepurașul îi spuse ce
vrea. Animalul necunoscut
făgădui și se întoarse curând
cu o gură de iarbă.

— Iată, îi spuse iepura-
șului, mâncarea, dar eși puțin
să te văd mai bine la față..

¹⁾ Trad. din franțuzește.

Iepurașul, fără frică, scoase capul din vizunie și îndată vulpea — căci vulpe eră — se repezi la el să-l mănânce.

Sărăcuțul iepuraș, nu avu decât timpul să se tragă înapoi.

După câtva timp, el îndrăsni din nou să-și arunce ochii pe gaura vizuinei și fu mirat când văzù, vulpea fugind, pe când în fața vizuinei eră ariciul care se căsneà să aducă un braț de iarbă.

— Iată, zise ariciul. Vulpea a vrut să mă atace, dar am înțepat-o bine și iat-o cum fuge. Ține asta și mâine îți voi mai aduce.

Și mîncînd, iepurașul se gîndeà: Iată cum se învață să nu judeci lumea după înfățișare.

Moșu.

REVISTĂ NOUĂ

La 15 Ianuarie 1910, a ieșit primul No. din revista „Deșteptarea”, foaie pentru popor.

Apare de 2 ori pe lună, în 16 pagini, în comuna Novaci, Gorj, sub direcția d-lui D. Brezulescu, și se dă abonamentul cu 5 lei pe an.

ADMINISTRAȚIA PESCĂRIILOR STATULUI BRĂILA-GALAȚI

Prețul peșteiului pe timpul dela 1 — 16 Februarie 1911

SPECIA	PROASPĂT		SĂRAT	
	Prețul en gros	Prețul max.în cu care pot vinde detașiștii	Prețul en gros	Prețul max.în cu care pot vinde detașiștii
Crap mare 4 k. în sus	1,20		1,20	
Ciorto-crap 2-4 k.	0,90		1,00	
Ciortan.	0,60		0,75	
Ciortanica, p. 1 k.	0,50		0,60	
Caracudă	0,50		0,60	
Lin	0,60		0,80	
Pălăică	0,50		0,60	
Cariancă	0,35		0,45	
Mreană	0,50			
Babuscă	0,35		0,40	
Cosac	0,35		0,35	
Șalău mare, 2 k în s.	1,80			
" " " 1 k.	1,50		0,60	
" " mic, p. 1 k.	1,00			
Știucă mare, 1 k. s.	0,70		0,65	
" " mică	0,50		0,40	
Avat	0,40		0,45	
Sabiță.	0,35		0,45	
Biban	0,35		0,45	
Oblet	0,35		0,45	
Albitură.	0,25			
" " fr. ploplului	0,15		0,30	
Somn, până, 15 k. în s.	1,40		0,15	
" " iarnă, 8 k. în s.	1,40		1,20	
" " iaprac, 2 k. în s.	1,10		1,00	
Somotei p. 1 1/2 k.	0,90		0,80	
" " moacă p 1 k.	0,40		0,60	
Morun mare 15 k. s.	1,60		0,40	
" " mic,	1,30		1,50	
Nisetru mare 6. k. s.	1,80		1,20	
" " mic. p. 6 k.	1,50		1,50	
Păștruga	1,30			
Cegă dela 1 k. în s.	3,50			
" " până 1/2 k.	3,00			
Icre de morun c. I.	2,50			
" " " c. II.	40, —			
" " nisetru c. I.	35, —			
" " " c. II.	32, —			
" " păștruga	28, —			
" " sc. șilesc. c. I.	20, —			
" " " c. II.	21, —			
" " de crap	20, —			
" " știucă	1,50			
Raci	2,50			
	5 lei sută			

Intocmai ca la peștele proaspăt

Detaliștii din piețele (localitățile) de unde se cumpără peștele, vor vinde cu 10 b. de ker. în plus peștele până la 50 b. k. cu 15 b. de k. în plus peștele cu prețul până la 1 leu, și cu 20 b. de k. în plus peștele cu prețul dela 1 leu în sus. La icrele de morun și nisetru vor vinde cu 20 lei la sută de lei în plus; Pe cele de crap și știucă cu 50 b. k. în plus. Vânz. din provincie vor vinde cu același preț. de mai sus, plus spezele de transport și ambalaj, cari se vor stabili de autoritatea comunală, conform actelor justificative, ce li se vor prezenta de vânz.

Administrația pescărilor STATULUI.

LICITAȚIUNI

— Se aduce la cunoștința generală, că la Eforia Spitalelor Civile din București, se vor ține următoarele licitațiuni la orele 10^{1/2} a. m. pentru exercițiul 1911—1912:

La 15	Februarie	pentru	jimblă și pâine
" 15	"	"	carne de vacă
" 16	"	"	gutaperchă
" 16	"	"	săpun
" 17	"	"	păcură
" 17	"	"	cărbuni Cardiff
" 18	"	"	făină și griș
" 18	"	"	articole de birou
" 19	"	"	untură
" 19	"	"	vin
" 21	"	"	spirt
" 21	"	"	uleiuri minerale
" 22	"	"	coloniale
" 22	"	"	petrol
" 23	"	"	sticle
" 23	"	"	rapită
" 24	"	"	articole de cusătorie
" 24	"	"	săpun medicinal
" 25	"	"	articole de cismărie
" 25	"	"	lapte dulce la Pantelimon și Mărcuța
" 26	"	"	înături
" 26	"	"	deșertatul latrinelor.

VESTIRE

Administrațiunea *Calendarului Cultural al Românilor* roagă mult pe bunii Români conducători ai *băncilor populare*, ca și pe toți oamenii, cărora li s'au trimis aceste calendare, să achite socoteala lor cât mai grabnic.

(4-1)

CONTRA FURNICILOR

Când prin casă au apărut furnici multe, și mai ales pe la cămară sau prin dulapurile unde se păstrează de ale mâncărei, se pun prin colțuri coji de lămâe stoarse și furnicile vor fugi. O farfurioară cu miere le atrage din locurile de prăsim.

După calendarul de perete, Maior S. Leonte

„STEUA“

Societatea „Steua“ lucrează pentru întinderea învățării în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

În acest scop publică și o bibliotecă populară, din care au apărut până acum următoarele cărți la câte 20 bani:

No. 1. *Din Tara Basarabilor*, de G. Coșbuc — un rezumat al Istoriei noastre naționale, dela colonizarea Dacilor până la Războiul pentru nea-târ nare din 1877—78.

No. 2. *Foloasele învățaturii*, de P. Dulfu — o descriere a stării de azi a sătenilor noștri în asemănare cu a celor din țările apusene și mijloacele de îndreptare.

No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția — o povestire morală și instructivă.

No. 4. *Grădina de legume*, de Ioan Hășeganu — tratat de grădinărie.

No. 5. *Medicul poporului*, partea I, de Dr. I. Felix — povețe practice de igienă.

No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Dușescu-Dușu — spicuri din Istoria și Literatura națională, cu îndemnuri pentru săteni la învățatură.

No. 7. *Medicul poporului*, partea II, de Dr. I. Felix — povețe pentru păstrarea sănătății.

No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Michălcescu și Victor Puiu — explicațiuni asupra slujbei bisericesti și a picturilor morale din Biserică.

No. 9. *Ștefan-cel-Mare*, de Alex. Lepădatu — povestire populară a faptelor și războaelor purtate de Marele Domn al Moldovei.

No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simionescu — povestiri însoțite de exemple din viața sătenilor din țări străine, spre a folosi ca pilde țăranilor noștri.

No. 11. *Comoara Dorobanțului*, de Mihail Sadoveanu — pildă despre un om rău năvălit și stricat din cauza beției, care, în urma unor întâmplări, s'a îndreptat pe calea cea bună, devenind un gospodar de frunte în satul său.

No. 12. *La Răscruci*, de I. Slavci — povestire morală cu pilde cum trebuie să se poarte omul în societate și cum să iubească pe Dumnezeu.

No. 13. *Domnul Tudor din Vladimiri*, de N. Iorga — schiță biografică amănunțită despre Tudor Vladimirescu.

No. 14. *Pământul și Țara noastră*, de Aldem — o schiță geografică și economică a României.

No. 15. *Românii de peste Carpați*, de I. Russu Șirianu — studiu statistic.

No. 16. *Românii și Dacii*, de Dr. I. Lupaș — povestire populară, despre luptele dintre Romani și Daci și despre obârșia și alcătuirea poporului românesc.

No. 17. *Satul Grivița*, de N. Rădulescu-Niger — povețe despre agricultura și gospodăria sătenilor.

No. 18. *Cum ne putem feri de boalele molipsitoare*, de Doctorul Urechia — lămuriri și sfaturi folositoare și trebuitoare tuturor pentru buna îngrijire și păstrarea sănătății.

No. 19. *Superstițiunile păgubitoare ale poporului nostru*, de George Coșbuc.

No. 20. *Antim Ivireanul*, de N. Dobrescu — schiță despre viața acestui vlădică, care a fost unul din cei mai însemnați, de cari am avut parte în trecut.

No. 21. *Cântece voinicești și ostășești*, alese din colecțiile culese de d-nii învățători Rădulescu-Codin, St. Tușescu și S. T. Kirileanu.

No. 22. *Amintiri și schițe*, de Em. Gârleanu.

Societatea a scos și următoarele 5 tablouri în culori, executate artistic pe hârtie cromo:

	Bani
Portretul M. S. Regelui României	0.50
” ” ” Reginei României	0.50
” ” ” A. S. R. Principelui Ferdinand	0.50
” ” ” ” Principesei Maria	0.50
” lui Ștefan cel Mare, Domnul Moldovei	0.50

Administrația publicațiilor este la librăria C. Sfetea, București, piața Sf. Gheorghe, iar pentru cererile de *inscriere ca membri*, a se adresa d-lui Sp. Haret, București, str. Verde.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel dintâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

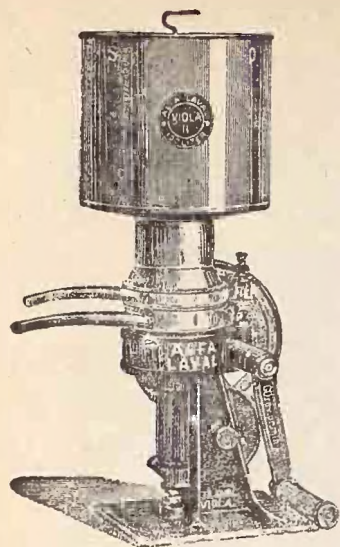
În schimb fiecare membru primește câte un exemplar din cărțile sau tablourile publicate de societate anual.

Comitetul: *Președinte*, Ion Kalinderu, *Membru al Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*.—*Secrețar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și Director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, *profesor universitar*.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionoscu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare)

V. Agelescu (Ialomița), 2 lei; Olimpiu Boiu (Ialomița), 6 lei; Dumitru Vasiliu (Ialomița), 2 lei; V. Constantinescu (Ialomița), 2 lei; St. N. Corbeanu (R.-Sărat), 2 lei; Ilie Angelescu (R.-Sărat), lei 2; I. C. Purcaru (R.-Sărat), lei 2; Gh. Paulescu (R.-Sărat), 2 lei; I. B. Vlădescu (R.-Sărat), lei 2; Const. Constantin (R.-Sărat), lei 2; Vintilă I. Popp (R.-Sărat), lei 2; I. Gullioti (Brăila), 5 lei; M. Tanovici (Brăila), 5 lei; F. Drugescu (Brăila), 2 lei; I. Anușcă (Brăila), 2 lei; C. Procopiu (Brăila), 2 lei; Gr. Arghirescu (Brăila), 2 lei; N. Chicireanu (Brăila), 2 lei; I. Simionescu (Brăila), 2 lei; P. Șerbănescu (Brăila), 2 lei; I. Brătescu (Brăila), 2 lei; Alex. D. Daniil (Brăila), 2 lei; Radu S. Corbu (Brăila), 2 lei; Miltiade Ciochină (Brăila), 2 lei; H. Sima Ivanof (Brăila), 2 lei; I. T. Săvulescu (Brăila), 2 lei; Cristu Nicolau (Brăila), 2 lei; V. Goraș (Brăila), 2 lei; D. Dima (Brăila), 2 lei; Victor C. Sassu (Brăila), 2 lei; C. Gușăilă (Brăila), 2 lei; C. Teodorescu (Brăila), 2 lei; V. Dumitrescu (Brăila), 2 lei; Maior Manta (Brăila), 2 lei; M. Popescu-Colibași (Brăila), 2 lei; I. Crăciunescu (Brăila), 2 lei; Gh. R. Butu (Brăila), 2 lei; P. S. Zenof (Brăila), 2 lei; Pr. Bejan Enăchescu (Brăila), 2 lei; Iancu Dumitriu (Brăila), 2 lei; C. Georgescu (Brăila), 10 lei; N. Nicolau (Brăila), 2 lei; T. Coman (Brăila), 2 lei; Gh. Petcu (Brăila), 5 lei; Ștef. Periețeanu (Brăila), 5 lei; Virgil Bustescu (Brăila), 5 lei; Dr. V. Dumitrescu (Brăila), 5 lei; A. Portocală (Brăila), 2 lei; Gr. N. Ciceî (Brăila), 10 lei; Iancu Giuvăra (Brăila), 2 lei; D. Malcoci (Brăila), 2 lei; Pr. Manole (Brăila), 2 lei; B. B. (Brăila), 10 lei; At. Grossu (Brăila), 10 lei; I. Gh. Sassu (Brăila), 10 lei; N. Anagnoste (Brăila), 5 lei; Costinescu (Brăila), 5 lei; Butărescu (Brăila), 5 lei; A. Rășcanu (Brăila), 5 lei; Iuliu S. (Brăila), 5 lei; Nicu Petrescu (Brăila), 5 lei; At. Bordscu (Brăila), 7 lei; Gh. Calibecos (Brăila), 4 lei; P. Moisescu (Brăila), 2 lei; Sava Marcof (Brăila), 5 lei; Gh. Nicolici (Brăila), 5 lei; Toma I. Petcu (Brăila), 5 lei; D. I. Dogaru (Brăila), 5 lei.

(Va urma).

Depozit general pentru România de mașini și unelte, inginer Marcus & Berlescu, București, str. Doamnei 21. „Lăptării model” din renumitele Fabrici:

ALFA-SEPARATOR

din

Stockholm, Paris, Berlin, Viena, Budapesta

și din fabrica

Bergedorfer Eisenwerk, Soc. anom.
Bergedorf

Se găsesc în permanență în depozit:

Separatoare Alfa-Laval, putinele de unt, mașini și scânduri de frământat untul, încălzitoare și recitoare de lapte, câni și bidioane, aparate pentru controlul și analiza laptelui, forme de unt, hârtie pergament, etc.

Unelte pentru creșterea vitelor, trocare, sonde, foarfeci de tuns, mărci de urechi pentru însemnat vitele, lanțuri speciale, etc., aparate pentru clocirea artificială și creșterea păsărilor.

Toate mașinile necesare pentru instalațiuni de Lăptării cu aburi.

Mașinile Alfa-Separator sunt singurele adoptate de către toate lăptăriile Domeniilor Coroanei, de către lăptăriile cooperativе satești, de „Lăptăria București” și de toate lăptăriile mai mari din țară.

La cerere se trimite gratuit *catalogul*.

ARTIFICII

splendide, de un efect grandios, Importate dela o renumită fabrică din Anglia

LAMPIOANE

foarte frumoase și durabile în diferite culori și forme

GHIRLANDE, CONFETTI, SERPENTINE, ARTICOLE DE TOMBOLĂ

și toate articolele pentru

SERBARI DE VARA ȘI PETRECERI CÂMPENEȘTI

FILIP LINDENBERG

BUCUREȘTI, Strada Smârdan, 15

PURGEN

CU RENAME UNIVERSAL. Recomandat de medici în toată lumea pentru adulți și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul contra *constipațiunei, congestiunei și migrenet,* plăcut la gust, nu produce colici și n'are efecte rele asupra organismului.

Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50

Rugăm a se refuza pastilele cari nu vor avea această

**PURGEN
BAYER**

inscripție, căci sunt false, vătămătoare și produc colici

www.dacoromanica.ro

CREMA, PUDRA ȘI SĂPUN „FLORA“

nu se vând decât în ambalajul original arătat aci (un sfert din mărimea naturală) și cu următoarele prețuri:

Crema lei 1.50 — Pudra lei 2 — Săpun lei 1.25

Refuzați dar în interesul Dv. ca neevitabile dacă vi s'ar oferi aceste preparate în cantități mai mici sau altfel decât în ambalajul original aci arătat și cu etichetele neatînse.

Crema și Pudra „FLORA“ se pot întrebuița fără grijă cât de mult timp, acest fapt e stabilit oficial de institutul de Chimie al Statului, care a constatat la 12 Septembrie sub No. 1.110. că: «Crema și Pudra „Flora“ nu conțin substanțe toxice sau de acele cari printr'o întrebuițare îndelungată pot vătămă sănătatea». — Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului; Borcan mare lei 2⁵⁰, mic lei 1.75 — Capilogen „Flora“ (apă de păr), curăță mătreața după câteva întrebuițări; Sticla mare lei 3.25, mică lei 2.50 — La nemulțumire se restituie costul pentru oricare din aceste preparate.

PECTOSIN ITEANU

vindecă tusea cea mai rebelă și e preparatul cel mai rațional pentru a trata cu succes bronșitele acute și cronice, tuse convulsivă (măgărească), emfizemul pulmonar etc. Sticla lei 3. — La Drogerii și farmacii.

Hemofarul Iteanu Unul din cele mai puternice reconstituante ale corpului slăbit, mărește greutatea corpului și redă poftă de mâncare perdută. suveran pentru a combate *anemia lipsa sângelui, clorosa, debilitatea generală, dispepsia, constipația, Leucorea* (poală albă la femei) *Histeria, Neurastenja, Amezelile, Stăbirea memoriei, Limfatismul*, etc. Hemofarul Iteanu este autorizat de Onor. Consiliul Sanitar Superior și recomandat de eminienții noștrii medici Prof. dr. Buclicu, Prof. dr. Leonte, Prof. dr. Negel (Iasi) și alții, după experiențele îndelungate. — Prețul lei 4. — La Drogerii și farmacii.

Neuralgiile cele mai rebele durerile de cap, migrena, durerile reumatismului acut, articular lumbago, durerile de dinți cele mai tari, mai ales neuralgice, precum și orice dureri provenite din răceală sunt combătute cu deplin succes prin întrebuițarea

Pastilelor Neuralgine Jurist

Aprobate de Consiliul Sanitar Superior. Prețul unui flacon lei 2.50, o dosă 50 bani. La Drogerii și Farmacii.